

Misjonsnytt fra den vide verden.

AFRIKA

Fra str. Ingrid Løkken.

Guds fred.

— Her ute går det som før. Glede vekslers med sorg. Her er kamp og strid mot alle ondskapsåndemakter, men takk og lov, Jesus gir seir gjennom alt. Her i byen kan vi et hårdt arbeidsfelt, kanskje mest på grunn av katolikken og et par andre hoikirker som arbeider her. Men jeg tror isen er brutt. En blind kvinne var den første som overgav sig til Gud her, og nu er også en ung mann kommet, så nu er det to troende her i L. M. Og flere er påvirket av Gud. Forstefrukten av L. M.

Jeg har også begynt et lite husmote i uken for portugisierne. Det var vanskelig å begynne da jeg aldri har vært på et portugisisk møte, men Gud har allerede kronet forsøket med en sjels frelse, og også blandt dem er det andre som er påvirket. En gang i uken går jeg til det katolske hospital, og der er det også et par stykker som har søkt Gud. En gammel kvinne først, hun døde forrige uke, og nu en liten pike som blev utskrevet for et par dager siden og har gått til sitt hjem ute i skogen. På utstasjonene synes det ikke å være så hårdt som her i byen. Vi har nu ganske mange på de forskjellige steder som venter på dåp. På tre av disse «utstasjoner» har vi møtene under åpen himmel, på to andre steder har vi små lokaler av jord og gress. Forrige søndag, da jeg besøkte en av utstasjonene var det tre stykker som overgav sig til Gud.

O, at Gud må få vekke op sitt folk, riktig reise op et bonnefolk iblandt oss, et folk som kunde hjelpe til å bære alle disse åndelige byrder som blir lagt på oss her ute på misjonsmarken.

Hjertelig hilsen. Eders for vekselvise bedende søster

Ingrid Løkken,
Caixa 70. Lourenco Marques, Mocambique Africa Oriental.

INDIA

Fra str. Hilda Wergedal.

Kjære nådesøken. Salm. 96. Vil etter få lov å benytte Misjons-Røstens spalter og berette litt fra arbeidet her i Bandas landsbyer. Under de forhold som er her ute har vi hatt en meget velsignet tid. Blandt den store mengde har det vært mange som har vært virkelig grepet av evangeliet. Mange, både menn og kvinner, er kommet for å spørre nøie ut om frelsen. Ofte har de stanset oss på veiene for å få oss til å fortelle mer og mer om Jesus. Og i hver landsby er solgt flere evangelier og mange riktig gode traktater har de fått.

Mens jeg sitter her og skriver blir jeg avbrutt av en mann som

Breve fra Afrika, India, Kina og Belgisk Kongo.

kom ridende tilhelt fra en landsby som vi besøkte igår. Han kom for å høre mer om hvordan vi tilbød Gud. Tillike var det en sang vi hadde sunget som hadde grepet ham. Den måtte vi skrive av og la ham få. Vi hadde tre møter igår i den landsbyen og han var på alle tre møtene. Den sangen sang vi bare en gang. Men han husket særskilt de ord: Mitt syn eller blikk er festet på dig, min Jesus. — Bed for ham at han må bli virkelig frelst. Hans sønn hadde kjøpt et evangelie. Mens vi har vært her ved Oran har også flere kvinner hver dag kommet for å høre, når de har vært sikre på at mennene ikke kom, deriblandt en rik braminer-venne. Og atter en annen ung kvinne som også er braminer, hvis mann er morder og sitter i fengsel. Vi har hatt den glede å se at jo lengere vi har

vært ved landsbyene så har de mer og mer åpnet sine hjem for oss. De er ofte redde med det samme vi kommer, men det har falt av sig selv.

I Kamasin, en stor landsby, var det en mann (en av deres lærere) som på første møte vi hadde kom med en av sine bøker og skulde si oss imot. Han fikk et evangelie. Og før vi reiste derfra sendte de bud fra det samme hjem at vi måtte kommet dit. Hans hustru var nemlig innelukket. Den forandring så vi, at han endog tillot oss å komme inn i sitt hjem og tale med hans hustru. Hun fortalte oss at han hadde lest ut hele evangeliet for henne.

Noen menn så etter et møte: Hvis det dere har fortalt får rot i våre hjerter, har dere bragt oss himmelen!

Ja vi ser evangeliet har en vek-

kende makt med sig og vi øiner lysglimt inn mellem dette folk. Vi ber og forventer at de mange som synes å være så nær Guds rike, at de må bli virkelig frelst. De er jo underkuet av kastevesenets fryktelige bånd ved siden av alle sine avguder. En sa: Det er ikke lett for oss én for én å bryte med våre skikker, men ved å dre-rige rundt og forkynner om Gud vil det litt etter litt falle av sig selv.

En dag møtte vi en mann som kom helt fra Badrinat, en av de store pilegrimssteder langt inne mellem Himalayafjellene. Han hadde to kurver hvori han hadde små flasker med vann fra Gangesfloden. Dette skulde han bære til Jaganat. Det var flere hundre mil å gå. Flere kjøpte dette vann av ham for at han også for disse skulde slå vannet på avguden Ja-

ganat. Mens vi talte med ham tok han op fra en liten kurv et stykke sukker og spurte oss om vi visste hvad det var. Vi smilte og sa ja, ti vi syntes det var morsomt å se sukker, da jo bjerken ikke vokser her nede på slätten. Han fortalte oss at et slikt stykke sukker hengt om halsen og tillike skrevet en ond ånds navn på, den vilde gjøre at de onde ånder ikke vilde røre dem. Ja endog om man var besatt vilde man bli befriet. Vi hadde en inngående samtale med ham om Jesus og ga ham et evangelie.

— Ja, slik er tusener bundet i overtro. Men vi står speidende og venter å se en skare fra dette folk må komme helt over i evangeliets underfulle lys.

Når vi hører om vekkelser på andre steder og hører om Guds store gjerning i de andre hedningelands, blir vårt rop enda sterke-re til hostens Herre, at det også må bli Indias folk tildel for Jesus kommer. Husk disse mange som er grenc av sannheten for nådens trone.

Søster Jensen hilser.
Beste hilsen eders for hedningenes frelse
Hilda Wergedal.

Fra br. og str. Desmond.

Våre dyrebare venner.

Nåde og fred.

Men skulde da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, de som roper til ham dag og natt, og er han sen når det gjelder dem? Jeg sier eder, at han skal skynde sig å hjelpe dem til deres rett. Men når Mennesskesømmen kommer, man han da vil finne troen på jorden.

Luk. 18, 7-8.

«Bed, bed, hold ut og bed, ti den som beder kan få».

Det er nok på tide nu at vi sender eder noen linjer igjen. Tiden flyr så fort, og arbeide er det nok av, så det blir så liten tid for brevskrivning. Det utsettes gjerne til kvelden, og da er det ikke fritt for at en er treit. Myggen er også så slem, så en er glad for å gjemme sig under mygg-nettet.

Siden sist vi skrev har vi fått erfare Guds underbare og bevarende nåde fra dag til dag. Mangt og meget uforutsett møter en og motgangens bolger slår ofte høit, men priset være Herren, midt under stormens brusen får vi hore Mesterens egen stemme: «Det er riktig, frykt ikke». Det er salig å bli og vandre i den almektiges skygge. — For en tid siden reiste Desmond og Arnold på en tur til Hazaribagh. På hjemveien begynte det å tordne og lyne og regnet styrtet ned. Da de var kommet en 23 eng. mil på veien og var midt i urskogen, blev det noe galt med lyset i bilen og der var de da i belgmørket. Hjertesukkene steg op til Herren, og om en stund

Forts. 4. side.

VIRKSOMHETEN I KONGO

Mine innerlig kjære venner!

Nåde, fred, miskunn og kjærlighet fra Gud i Jesus.

Det første jeg må si er at Herren er trofast. Det vet og erfarer dere derhjemme og, men det er like-som litt på en annen måte her allikevel, hvor så mange farer og vanskeligheter stirrer en i sine-ne natt og dag. Det er like-som bedre anledning til å prøve Herren og se hans trofasthet.

«Løftene kan ikke svikte, nei de står evig fast».

Jeg har etpar uker vært i Beo, et nytt sted som er åpnet av en amerikansk bondepike. Jeg så henne først da jeg forlot Kikwit og reiste til Europa. Hun var nemlig passasjer med samme båt. Den gang var hun helt nedbrutt til sitt legeme efter 3 års arbeid i Kongo. Herren gjorde henne frisk igjen og hun var kommen ut til Kongo igjen litt før mig. Etter nesten ett års ventetid fikk hun tillatelse til å slå sig ned i Beo, inne i tykke skogen, hvor det var ryddet en plass, for å bygge og bo og opta misjonsvirksomhet. Nu har hun fått sin søster fra Florida til å komme og hjelpe sig. Stedet ligger nær automobilveien som går fra Idiafa til Mangai, bare 15 km.s vei gjennom skogen fra denne. Da jeg forlot Mukulu-trakten for å gå til Idiafa, men ikke kunde komme op til det sted jeg søkte om på grunn av de farlige epidemier som var brutt ut, så stanset jeg på den amerikanske misjonsstasjon i Mangunger nær Idiofa for å hjelpe dem der.

Jeg fulgte en dag med misjonens bil op til Mangai og besøkte på denne tur søstrene Briggs inne i skogen. De var glade over å se mig og bad mig å komme og hjelpe dem der litt mens jeg ventet på å komme til mitt nye sted. Det vilde jeg naturligvis gjerne, og så snart jeg kunde drog jeg senere der op. Deres hus er et stillverk av stokker, tekket med gress og kledd med ror, uten dører og vinduer. De vilde dyr kan gå ut og inn, dersom de vil. De har ennu

ikke fått besøk av annet enn slanger, termiter og myr. «Den Herren bevarer er utenom alle tærer». Jeg har nu hjulpet dem, så de har et rum som kan lukkes med dører. Ja det er til og med metallduk for vinduene så det på det nærreste er trygt for myggen. Vi laget også mursten en dag, ca. 100 store brikker, for å lage en-slags ovn. Mens disse mursten tørket, så våget jeg å ta en tur hit til Thsene misjon og derfra forsøke å komme over til Kinsua, det sted hvor jeg skal til. Det lykkedes mig også. Jeg fikk noen menn her fra Thsene til å gå med mig. Befolkningen derover tok imot oss på den beste måte. Den store høvding kom mig smilende imøte. Hans antrekk var: En europeisk skjorte og en hatt. En av hans koner var alvorlig syk, så han stanset ikke så lenge hos mig. Jeg drog over til det sted som jeg har søkt om, for — efter opfordring fra generalguvernøren — å måle op avstanden til landsbyen, til floden og til nærmeste drikke-vann. Da jeg kom over floden og ut av skogen, var det en hel del kvinner som ryddet vekk gress og busker. De hadde allerede hørt at jeg var i anmarsj og var gått ut for å rydde vei for mig. Oppe på åsen, hvor jeg har tenkt å sette op beboelseshuset, der holdt ca. 30 mann på å bygge et hus til mig. Det er bare stokker, ror og palme-blader, men klarer sig til å sove i og oppbevare mine ting. De var glade over å se mig og sa at de hadde grått meget fordi jeg ikke hadde kommet til dem før. De kan ikke forstå dette med epidemiene og at veiene er stengt.

Da jeg kom tilbake til den store høvdings by, så var det et sære levend. Hovdingens kone var død. Jeg søkte å berolige dem litt for å tale til dem, men det var ikke råd. Om kvelden fikk vi dog samlet en anselig skare og hadde et alvorlig møte med dem. Om morgenen, før jeg drog der fra, gikk jeg bort i hovdingens gård for å si farvel, og fikk da

beroliget dem for en stund og talte det herlige evangelium, med sannheten om livet og døden. Det grep dem alvorlig. Da jeg gikk bad de mig så innerlig at jeg ikke måtte vente lenge for jeg kom til dem for alvor.

Her i Thsene går det velsgnet for sig. Søndagen for jeg kom hadde de døpt 50 stykker. Igår talte jeg for en forsamling på ca. 400 mennesker. Broderen som har denne stasjon blev alvorlig syk forleden natt, voidsomme indre lidelser, så den sterke mann skrek hoit. Jeg tilbragte nesten hele natten ved hans seng. Han er nu bedre, men jeg må bli her enno noen dager for å hjelpe til. Derneft går jeg tilbake til Beo for å fortsette det påbegynte arbeide der.

Så håper jeg innerlig at de offisielle papirer på det nye sted snart vil være mig i hende og at de onde epidemier snart må stanses, så det igjen blir tillatt å gå på veiene så jeg med mine sorte venner kan samles igjen. Noen av våre venner fra Konganda og Mukulu har vært her i Thsene siden vi kom hit. De andre som måtte være igjen for å få behandling mot sovesyken har jeg intet hørt fra på lenge. Men sist jeg var i Idiafa møtte jeg dr. Powes, den nye direktør for den medisinske kommisjon, og spurte ham om det var mulig at de nu kunde komme til Idiafa. Han ga et imotekommende svar, og sa at når de hadde fått de injeksjoner de skulde ha, så kunde de få sitt medisinske pass og gå.

Jeg er sund og frisk og gledes over å kunne være i virksomhet hver dag. Det er fullt op å gjøre, så det er liten anledning til å skrive brever, men jeg håper vennene forstår dette.

Vær da alle venner fjernt nær på det hjerteligste hilset fra deres ringe broder og medarbeider

Alb. M. Christiansen.

Misjonsmarken.

MISJONS RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærne. Adressforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjøer til ovenstående adr.

Efter stansen.

Atter har vi den glede og tilfredstillelse å komme i kontakt med Misjons-Røstens lesere igjen. Dessverre undgikk ikke bladet å bli uberyert av den store arbeidsstans, idet trykkeriet hvor «M.R.» trykkes også blev revet med i denne uhyggelige konflikt. Vi har gjort flere forsøk på å få ut bladet, men hindringene har vært av en slik karakter, at utgiverne fant det formålstjenlig å avvende arbeidskrigens slutt. At «Misjons-Røsten» er blitt savnet har vi fått mange bud og brev om. Og det er i grunnen det eneste lypunkt vi har skimtet i dette triste mørke. Derfor er det med dobbelt glede vi igjen tar fatt på arbeidet. Stansen har dessverre tyngt bladets økonomi betraktelig, men det er vår tro til Gud at alt vil rette sig igjen.

De mange misjonsbrev vi har mottatt får vi forhåpentlig plassert i våre tre første nr., hvorefter vi, hvad stoffet angår, vil være i normalt gjenge igjen.

Vi har også den tro at «Misjons Røstens» kommisjonærer med glede fortsatt vil være med og bringe bladet til de mange venner som gjennom dets spalter venter bud og hilsen fra nær og fjern.

Ja, vel møtt da, i Jesu navn, til fortsatt strid og seier for evangeliets utbredelse.

være tilstede og forestå det hele. En sådan har vi også fått oss. Dessverre truer vinteren oss, snedagger allerede langt nede i fjellene og vi kan vel vente den nærme helst også helt ned til sjøen. Vi vil dog forsøke å forte på så snart vi kan for å få huset under tak.

De venner som har vært oss behjelpelig så vi er kommet så langt som vi er, har vi lyst å sende vår hjertelige takk. Lengere frem vil vi komme med en redegjørelse over det hele.

Det er sikkerligen enu mange venner som ikke er kommet med sitt bidrag. Om så er tilfelle, kan du ennå være med. Vi behøver ennu mange penger. Her er to poster som er nokså vanskelige for oss. Vi behøver oven og benker og har ingenting i kassen til det. Det vi har i kassen behøver vi til arbeidspenger o. m. a. Jeg antar vi til disse to postene behøver omkring 600 kroner. — Seks hundrede kroner. Altså, hvem vil gi vennene i Balsfjorden hjelp til oven og benker i deres nye lokale?

Vi kvitterer for de sist innkomne beløp:

H. Hermansen, Drammen kr. 5.
A. G. 5, P. L. 5. Hammer, Universitetsgt. 20 kr. 10.
Kolekt Sarpsborg misjonshus 43.25.
Fru Thorisd Bådstangen 10.
Søster Beda, Gøteborg, 5.
Søster Bell, do. 10.
Søster Ella, do. 15.
Phalmberg, Rohlin, Landvetter 10.
Kolekt Universitetsgt. 20 kr. 35.
Gudrun Kvalsvik 10.
Karl Holmen Vollebuktens 5.
Tils. kr. 168.25.
Tidligere innkommet kr. 956.75. Ialt kr. 1125.00.

Som vennene vil se går det frem over, men vi har ennu et godt stykke før vi når det mål som br. Støve nevnte. nemlig 5000 kroner, og det må vi minst ha. Men jeg kan dog betro eder at vi er kommet til 3000 kroner, eller vel så det, og må jo det betraktes for et godt resultat i disse vanskelige tider. Da er det medregnet som vi hadde i kassen fra før.

Hjertelig hilsen til dere alle fra deres broder i Herren

Henrik Eilertsen.

Videre er innkommet gjennom «M.R.»:

48. Misjonær Helga Skramstad, Helgesen, Kina	kr. 5.00
49. O. Olsen, Arendal	« 10.00
50. S. Wiel, Galleberg	« 5.00
51. Karl Klausen, Solbergelva	« 25.00
52. E. S.	« 5.00
53. M. H. Sunde, Sandefjord	10.00
54. Ubenevnt	« 5.00
55. Br. Lr.	« 5.00
56. M. Kile, Volda	« 5.00
57. I. J. K. L.	« 10.00
58. R. Lødlingholm, Mostershavn	« 5.00
59. Johan Nordgård	« 5.00
Før innkommet	kr. 347.00

Tils. kr. 442,00
Bidrag mottas fremdeles.

Herren har det behov.

Han behøver dig som sin medarbeider. Er du villig? Han behøver din interesse, din offervag og din bønnetjeneste. Arbeidsdagen er kort, tiden flyr.

Tjen Herren!

Ved å lese ovenstående tittel føres tanken iverig ut til India, Kina, Afrika og andre langt bortliggende land, hvor evangeliet er lite eller helt ukjent for de forskjellige folkeslag. Det er nær sagt blitt en vanesak, og derfor ser man også begrepene skilt med betegnelser ytre og indre misjon. En nøktern definisjon av begrepet misjonsmark vil imidlertid ganske naturlig føre til at man i de fleste tilfeller har misjonsmarken like utenfor sin egen stuedør. Man leser av og til i forskjellige misjonsblad at det er helliginger nok her hjemme, så man ikke av den grunn bør «reise ut», altså, det skal være visst. Men Jesu Kristi befaling går imidlertid ut på «å gjøre alle folkeslag til disipler». Befalingen er gitt for at den skal etterfølges. Og vi takker Gud for den store hær som ved Guds Ånd har latt sig drive ut i de forskjellige hjørner av den vidstrakte arbeidsmark.

Betrakter vi imidlertid vårt eget land vil man snart finne ut at vi også her har en forsømt misjonsmark, nemlig Finnmark, og det nordlige Norge forøvrig.

Ved et misjonsmøte i Universitetsgt. 20, Oslo, under siste stevne tok br. Eilertsen til tilsvar med en liten tur til Nord-Norge. Broderen uttalte at han ikke hadde meget å berette om avdugstilbedelse, trolldom og den slags, som man gjerne setter i forbindelse med et misjonsfordrag. Hvad man helst finner blandt dette nøsomme folk er både temilleg og åndelig nød. Vel er

det så at der finnes kirker der nord, men disse ligger for det meste spredt med altfor store avstander. De store strekninger vanskeliggjør i høi grad arbeidet. For reisende evangelister er det ofte vanskelig å ta sig frem over de uveisomme vidder og myrsumper, likesom mangelen på lokaler gjør sig sterkt gjeldende. Finnmark alene har en folkeemængde på 44 190 innbyggere. Hertil kommer Troms fylke med 90 750 og endelig Nordlands fylke med 173,826. Videre berettes br. Eilertsen at den frie forkyndelse er lite kjent der nord. Det er i første rekke de økonomiske vanskeligheter man har å kjempe med. Folket som for det meste lever av fiske og av sine småbruk er et fattig, men gjestfritt folkferd.

De fleste er av den opfatning at man må kunne lappisk for å nå folket der nord, men det er feil. Lappene er i fåtall mot den store skare som bruker vårt eget modersmål. Det var broderens håp at vi her syd måtte få øinene op for det åndelige mørke som ruget over våre frender der nord.

Br. Eilertsen har nu en tid reist rundt og talt Nord-Norges sak, og ved innsamling gjennom «Det Gode Budskab» og «Misjons-Røsten» er man nu kommet så langt at man har begynt med oppførelsen av bedehuset i Balsfjord. Stedet ligger centralt til og det er håp om at man herfra skal kunne nå mange med den frie forkyndelse.

Arne J. Larsen.

ORD FOR DAGEN: Menneksefrykt fører i snare, men som forlater sig på Herren blir beredt. Ordsp. 29, 20.

misjonens og Indias barn er spesielle virke, men hvor forsvinner også bønnens krafts vinger over deres øyer — og bønn om frelse for vennenes barn. Og mange er kommet til Jesus og begjært frelse for sine unge søle. Gud, Herren selv er mektlig til å frelse og bevare vår ungdom. Bed for vår ungdom, at de tidlig må lære å leve for andre — og høste velsignelse derav.

En misjonsøster.

Svendbergs misjonsstasjon i India sikret.

Plevna, Kansas, 15. juni 1921.
Kjære misjonsvenner.
Fred fra Gud vår Fader og den Herre Jesus Kristus.

Et år er nu passert siden vi kom til Amerika. At det var Gud vilje for oss å gå denne vei, har han bevist i den vei han så forunderlig har besvart våre bønner. Ved vår ankomst hertil blev vår tro prøvet til det ytterste. Vår misjonsstasjon, som vi hittil hadde leiet, var tilsalgs og katolikkerne, hinduerne og også den engelske regjering hadde innlagt kjøpeansknning. Disse tre pengesterkes tilbud var: «Kontant betaling». Her lærte Gud oss å neie veni som vi sjelden kjendte den før. Hvor godt er det ikke å få gjøre som David fordom: «Ved din vei i Herrens hånd og stol på ham!» Han skal gjøre det. Saln. 37,5.

Da Amerika er rammet hardt, re enn de fleste land med hensyn til «strange tider», så forstod vi at hvis ikke misjonsstasjonen nu vilde gå fra oss, var det en Guds hånd som måtte gripe inn. Etter ett års forløp er nu hele summen (4000 rupees — eller i norsk mynt 5600 kr.) kommet inn, og det er i sannhet underlig for våre øine. Være innfødte kristnes huser var altfor snevre og Herren minnet oss om at en utvidelse av disse var høist påkrevet. Uten å forstå hvordan dette behov skulde bli møtt (da det vilde menes et beløp av henvedt 250 dollars) la vi dette behov frem for Herren alene. Kun noen få dager senere kom et brev pr. luftpost fra Los Angeles sendt fra en søster i Herren som vi ikke har møtt, og ved dette åpning fant vi nettopp dette beløp, nemlig 250 dollars. O, hvem kan utsi Guds trofasthet. Visselig, hans trofasthet er stor.

Vi ser nu hen til Herren for midler til våre billetter for Norge. Om Gud vil, forlater vi New York i midten av oktober og snart vil vi så få møte dere alle. Urolighetene i India synes å tiltå, men priset være Gud, hans «Hit og ikke lenger», står ennu ved makt.

Bed for oss og mørke, opryrt India.

Eders i Kristi nåde

Broder og søster H. H. Svendberg

Hilsen til M.R. fra Kolan, Kina.

Kjære Misjons-Røsten!
Du velsigner den rettferdige, o Herre, du dekker ham med nåde. Ps. 5, 13.

Nei, at du virkelig kunde finne mig oppe i Shansijelbygden da! Behøver jeg fortelle at jeg blev glad ved å se dig? Jeg kjente dig jo litt fra før og syntes jeg godt om dig fra første stund du presenterte dig, jeg sa også i all fortrolighet til dig: «Fortsetter du som du har begynt, så er der både fremtid og håp for dig.» Nu har du tre gange besøkt mig herute, og er jeg så glad ved å merke at du holder ved i samme gode spor, i den samme ånd og tone — Ja, la broderkjærligheten bli ved. Motta da, min innerligste takk fordi du kom, jeg var i Tsingto hos vennene Ingwarda da du første gang avla besøk og vi priste Gud tilsammen for budskapet om seire på verdens store høstmark, ja for evangeliets livgivende og omskapende makt og så iblandt hedningene, så vel som i vårt kjære hjemland. Når jeg har lest hvad du har å si, så sender jeg dig videre, så du fortsetter altså i ditt virke. Det er nu snart ett og ett halvt år siden jeg kom tilbake til Kina og jeg har vært på farten det meste av tiden, idet jeg har gitt hjelp til flere av stasjonene på feltet i form av kombinerte lese- og bibelklasser for kvinner. Kolan er egentlig stedet hvor jeg blev stasjonert ved tilbakekomsten i november 1920, men har kun vært her tre måneder i det hele.

Dette er ikke ment som noe misjonsbrev, men som en hilsen og takk for bladet, og så var det femkrone-sedlen til bedehuset i Balsfjord, som ikke skulde drøies med. Støve sa jo at vi ikke skulde vente til Eilertsen kommer og det nytter vel ikke å vente på ham her ute. Jeg var tilstede på møtet i Drammen da broder Eilertsen fremla behovet for bedehuset i Balsfjord, så det må være på tide at verket blir påbegynt og huset reist i sommerens løp. Varm søsterhilsen til alle kjære venner, særlig hilse vennene i Drammen. Deres i Kristus forbundne Helga Skramstad Helgesen. Den Norske Kinamisjon, Ass. China Innland Misjon.

Bønnen i misjons sammenkomster.

Jeg leste i Misjons-Røsten for en tid tilbake en notis om: «Hvad er bønnen?» — «Hjelpeløsheten som klynger sig til kraften».

Da jeg leste dette kom Peter for mig som sa: «Hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord. — Ja hjelpeløshet var sikkerhet for bønnherelse.

Så godt det er tillidsfull å få hvile hos Herren med alle begjæringer. Filip. 4, 4—7.

Her i Drammen priser vi Jesu Kristi trofasthet mot sitt folk. Hver mandag samles en søsterflokk til misjonsmøter i Knoffs gate 6, hvor vi i bønnen får lov å være med i Herrens misjonsgjerning på jord. — Lappe-

STEV... Universitetsg... Med Guds... stevne fredag... dag 1. novemb... november. Til... sker å delta m... 20. oktober til... T. Gabrielsen, M... J. Nilsen... Velkommen.

SPREDT

De fleste av... tikler har lig... lengre tid, me... ke undlate å... forsøring me... pet sig op, s... ning med inn... het, og de vil... med utgiverne... ordinære for... stedt i... Får säga e... den tid som... mycket gläd... Där är mycke... som är til... tran. Må G... fortsättning... Det är godt... ner nära og... Herren är d... lovat være... Ja, även... borg och h... trofasthet... lovat være... Fr... Til «Mis... Jesus sa... mat er å g... utsendning... gjerning... ligger for... med og h... jord. En... vare på... barns hj... Vi er alle... er oss b... være vir... Under... Universi... skjelgel... må si at... og inter... som ukj... om vi d... vi ikke... med hv... for for... re brø... Iversen... jeg ha... den «... som j... lig... Det... der h... helt å... me t... beste... bjell... ha... blir... hele... den... mar... reis... fre... god... Ver... fre... ge... den

DAGEN:
r i snare, men den
ren blir bergst.
Ordspr. 29, 25.

barn er vårt
hvor forsvrig
vinger svin-
utad til «Jor-
nønn om frelse»
Og mange er
begjært frel-
le. Godt at
ig til å frelse
m. Bed for
de tidlig må
ndre — og
av.

ssøster.

isjons-

a

5. juni 1931.

er.

ader og den

rt siden vi

et var Guds

ne vei, har

han så for-

are bønner.

til blev vår

ste. Vår

hittil had-

og katolik-

gånd den en-

de innlagt

tre penge-

tant be-

oss k no-

en kjente

et ikke å

um: Velt

stol på

Salm.

hårde-

hensyn

stod vi,

sjonen

te ene

u hele

ller i

mmet

derlig

fødte

nevre

at en

på-
rdan

(da

nen-
hov

Kun

rev

es

es

m

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

Fra høststevnet i Betania, Arendal. Fra Finnmark.

Referat ved K. H.

Fra mange kanter hadde ven-
ner funnet veien til Arendal, for
å overvære stevnet i Betania 5.
6. og 7. september. De som,
reiste sikkert hjem igjen oppbyg-
get, beriket, med minnet om et
herlig stevne rikere.
Lørdag holdtes velkomstfest kl.
7 aften. Lokalet var aldeles fullt,
og en sjelden god fest blev det.
Musikkvønnene stemte først i
med sangen: «La mig høre, o, Jesu-
s, din liflige røst — det er in-
gen som taler som du». Og den-
ne bønn tror jeg alle fulgte opplyt-
Ledende eldste, br. G. Gundersen,
leste Salm. 46 og ønsket velkom-
men. Minnet om at vi var samlet
en søpskensare — på veien til
samme hjem. Han ønsket at brø-
dere og søstre måtte bære frem
budskapet så folk kunde få se Je-
sus. Efter en bønnestund, fikk vi
en sang av br. Wilh. Holm. Pors-
grunn, hvorefter br. Seehus talte.
Det var 43 år siden han første
gang var i Arendal og siden had-
de han vært som en trekkfugl.
Leste Es. 55, 11 og talte om Her-
rens: «Kom» til menneskene. Alt
er fritt uten penger og betaling.
Så kom bevertningen. «Musik-
kens» spilte og sang med liv og
lyst. Efterpå talte misjonær
Evensund ut fra 2. Krøn. 15, 1—
8. Herren vil være med oss, men
her er en betingelse som for de
andre løfter, og det er at vi er
med ham. Alt må være klart i
våre liv. Efter sang av br. Holm,
talte Daniel Nilson. Leste Fil. 4,
19: «Min Gud skal efter sin rik-
dom fylle all eders trang i herlig-
het i Kristus Jesus», og dvelte
ved ordene: «Min Guds». Den som
kan si: «Min Gud» har det som
aldri svikter. Alt omkring oss er
gyngende, men ett er sikkert:

«Min Guds». Hvorfor er vi så me-
get engstelige i trengselen? For-
di vi ikke helt ut forstår: «Min
Guds». Guds rikdom er for vår
fattigdom.
Br. Kjellås leste Salm. 36, 8
—10 og syntes det var deilig å bli
kjent med Guds miskunnhet. Sø-
ster Dagmar Engstrøm: Det er
8 år siden jeg var i Arendal. Men
da jeg stevnet inn mot Arendal,
rant tårer på mine kinn. Det var
gledestårer for de år som lå imel-
lem. Leste Salm. 121. Berørte for-
skjellen mellom India og Norge.
Gud danner oss så vi for del i
guddommelig natur.
Forst. Martin Nielsen leste
Jovs. 3, 5. Josvas tidligere navn,
Hosea, betyr: «Hjelp», men nav-
net Jovsa betyr: «Herren hjel-
per». Det er Herrens hjelp som
forslår noe.
Evangelist And. Andersen: Det
er godt å være frelst i Jesu dyre
blod. Det er trygt å hvile på at
Jesus har grepet oss. Så avsluttet
man festen — en riktig feststund
hadde det vært.
Søndag kom man sammen i
bønn kl. 9.30. Mange var møt-
frem og flere kom eftervert, så
da formiddagens møte begynte
kl. 10.30 var det samlet en stor
skare. Efter en sang blev et eldre
ektepar døpt. Br. G. Gundersen
leste Herrens befaling om dåp fra
Mark. 16 og foretok dåpshand-
lingen.
Br. Nils Blom-Bakke ønsket så
dem som ikke hadde vært tilste-
de på festen velkommen, og leste
fra Herrens ord. Han bragte også
en hilsen til stevnet fra tidli-
gere ledende eldste, br. O. Krøge-
nes, som nu ligger syk.
Resten av referatet må utstå
til neste nr. grunnet plassmangel.

u er hun hjemme i herligheten.
Herren styrke hennes mann og
datter, så de fortsatt under van-
dringen må se hen til Gud. Han
vil selv fylle den tomme plass i
hjemmet efter en kjær hustru og
mor.
Fred over Petrones minne.
Oskar Gamst.
Misjonsbeløp.
Efternevnte kvittansen for 1.
kv. 31 ved misjonær Berger W.
Johnsen, Sydamerika, bes god-
hetsfullt inntatt i «Misjons-Rø-
sten».
Fra Marie Sønstebø, Bø, Tele-
mark kr. 10, Arthur Nilson, Ytre-
bø pr. Staubo 50, Sander miss.f.
v. J. M. Haug 50, Spøsterringen
Betel, Horten v. Inga Vinnes 75,
mor og datter, Kongsberg 250,
Holmsby kvinnef. ved Signe Iver-
sen 100. Tilsammen 535 kr.
I tiden 10—4 til 20—7 31 er vi-
dere inkommet:
Venner Søndre Sande og Her-
føl, Fr.stad v. Arthur Jensen 25
kr., lærer Røysland, Notødden v.
Einar Øverland. Notødden 50,
innsamling i Bø 6.36, venner på
Håbet v. Johan Tollefsen, Sol-
bergelven 50, K. Larsen, Arnts-
gt. 1, Drammen 15, do. do. 10,
gitt, Kongsberg 100, Ingerid Li,
Bø 15. Hans Berje og frue, Lan-
de 5, Johs. M. Haug og frue, San-
der 15. Tilsammen kr. 291,36,
hvorfor bringes vår hjerteligste
tak.

Uteglet av kvitteringene for
Den norske Kongomisjon i fir-
rige nr.: Hyggen ved O. K. Myhre
kr. 31.
E. Syvertsen,
Drammen.
Innkomet og sendt til Ida Lo-
rentzen, Kina kr. 100.
G. Iversen, Sarpsborg.
I nattens timer.
Tyss. vær stille,
der klinger i min sjel et navn
— Jesus!
Et sukk, et rop, et hjerte, fylt av
savn —
En lovsang løfter sig i lønn
Lov og takk til dig Guds Sønn.
Tyss, vær stille mit hjerte inatt.
Håpet om himlen du eier.
Lysst fra oven skal lede dig frem,
på knudrete, stenete veier.
Stille, vær stille derinne
min sjel som lengter til Gud.
Som tusende toner det lyder,
Min sjel lov Herren din Gud.
Mitt hjerte det banker og bever.
Jesus, mitt liv, mitt alt —
Et rop sig mot himmelen hever
Guds Sønn, send din ild, din kraft
I dypet derinne er lengsel:
Jesus, mig dan til din brud,
Smykk mig med himmelske smyk-
ker,
nådige Fader og Gud.
Gunhild Johansen,
Sandefjord.

Motorene surrer dag og
natt fra de mange fiskeskjutter
som kørner og går. Over alt på
gaten her høres «fiskepøt». Den
ene spør om fisket, og hvor på
hvet de har fanget fisken. Den
annen svarer og spør i samme
retning. o. s. v.
Noen steder ses et flagg. som
vaier i den svake bris. Det er de
forskjellige statskirkeleg sam-
fund som nu passer på å åpne si-
ne basarer for derved å få sin del
av de penger som fisket innbrin-
ger. Travelhet er tegnet for
Finnmarks vår. Vinterens bånd
brytes da og tusener av ting skal
utrettes. Hver anledning til å tjene
penger utnyttes. Ja, slik er li-
vet i Finnmark ofte, og da sær-
lig den korte vår og sommer.
Jeg gikk bortover gaten, —
det ene sukk presset sig frem ef-
ter det annet idet jeg så dette
kjære folk i kamp for livet, for
de fleste vedkommende uten Gud,
uten håp til evigheten. Vår- og
sommertiden her oppe med sin
overmåte travelhet, er en vans-
skelig tid for arbeidet i Herrens
vingård. Den beste måte å lå folket
på er ved fiskerhjemviksomme-
hete. Vennene her har dog intet
lokale, og tross deres troskap og
iver står de maktesløse like over-
for lokalstørrelse. De fleste
arbeider under trange kår. Enn
om du som Herren har gitt mid-
ler, ga et stort beløp til lokale
for vennene på dette sted. Løn-
nen vilde nok ikke utbetli. De
mange som derved kunde nåes,
vilde på evighetens morgen være
din hederskrans.
Den 15. mars kom jeg fra
Troms fylke og har så virket på
hjemstedet (Breivikkboten) i ca.
en måned. Herren har der gitt
oss et prektig lokale så der kan
vi forkynde evangeliet for fisker-
ne, som også samles der, uhin-
dret, og vi vet at ordet det utfø-
rer det Herren sender det til. Lov-
et være Gud!

Om Herren vil og jeg lever,
tenker jeg nu å virke i de for-
skjellige fiskeskjutter alt efter som
Herren åpner og leder. Det var
kjært atter å få hilse på søsken
her i Honningsvåg, da de alle er
av de trofaste i landet. Vennene
her hilser alle søsken sydd. En
særlig hilsen til de spesielt kjente
ved Salm. 46, 1—4.
Tilisest en hjertelig hilsen til alle
Røstens lesere med 1. Tess. 58,
9.
Eders for Finnmarks frelse
Thea og Oskar Gamst.
Hellig alvor.

Det blev engang bebreidet Wes-
ley at han gjorde folk sinte med
sine advarser. Da svarte han:
Nylig kom jeg forbi en sandgrav.
Tre mann arbeidet i den. Da så
jeg hvorledes graven styrtet sam-
men over de tre. Så ropte jeg av
alle livsens krefter om hjelp, ja
så sterkt som jeg overhodet kunde.
Var det riktig?
Nu, I farer til helvede. Er ikke
helvede forferdeligere enn en
sandgrav? Men når jeg nu roper
alt hvad jeg formår, er det så
galt?

Adresseforandring.
Predikant Oskar Karlens
fremtidige adresse er nu: Fre-
denborg, Kvastebyen, Skjoberg.

STEVNE

Universitetsgt. 20, Oslo.
Med Guds vilje avholdes
stevne fredag 30. oktober, lørdag
1. november og søndag 2.
november. Tilreisende er ønsket
å delta må melde sig innen
20. oktober til
T. Gabrielsen, Møllertgt. 23, Oslo
J. Nilsen, Vettakollen.
Velkommen i Jesu navn.

SPREDTE FELTER

De fleste av nedestående arti-
kler har ligget i redaksjonen i
lengere tid, men vi vil allikevel ikke
undlate å ta dem inn. Vi har
forøvrig meget stoff som har hop-
pet sig op, så vi må gjøre reg-
ning med innsendernes tålmodig-
het, og de vil sikkert bære over
med utgivnerne under de ekstra-
ordinære forhold bladet har vært
stedt i.

Sverige.

Får säga ett hjärtligt tack för
den tid som ligger bakom. Det är
mycket glädjande att få «M.-R.»
Där är mycket goda stycken i den
som är till trost och uppmun-
tran. Må Gud få välsigna den i
fortsättningen av sin verksamhet.
Det är godt att få höra från vän-
ner nära och fjärran, och se huru
Herren är densamma öfver allt,
lovat vare Gud.

Ja, även vi lever här i Gøte-
borg och har det godt, Gud är
trofast och han sviker oss icke,
lovat vare hans dyrbara namn.

A. d. e. l. Johansson,
Gøteborg.

Fra Slammestad.

Til «Misjons-Røsten».
Jesus sa til sine disipler: Min
mat er å gjøre hans vilje som har
utsendt mig, og - fullbyrde hans
gjerning. Og den samme oppgave
ligger for alle Guds barn, å være
med og herliggjøre hans navn på
jord. En velsigned gjerning å ta
vare på, som jeg synes alle Guds
barns hjertes skulde gjøres av.
Vi er alle ansvarlig for det som
er oss betrodd. Må Guds And
være virksom i våre liv.

Undertegnede var på stevne i
Universitetsgtan 20, Oslo, i på-
skehelgen, i fem dager. Og jeg
må si at det var herlige dager
og interessant å få treffe kjente
som ukjente. Det er godt, at selv
om vi er ukjente i kjødet så har
vi ikke vanskelig for å bli kjent
med hverandre. Fikk anledning
for første gang å hilse på de kjære
brødre i «Misjons-Røsten», br.
Iversen og Larsen. Brødre som
jeg har arbeidet sammen med si-
den «Røsten» blev startet, men
som jeg ikke har kjent person-
lig.

Det som særlig gledet mig un-
der hele stevnet var at det var så
helt åpent, så Herren kunde kom-
me til. Det er ikke vi som skal
bestemme i et møte hvilken lyd
bjella skal ha. En hel bibel må vi
ha, og Guds And til ledelse så
blir det velsigned i et møte når
hele presteskapat stiller sig under
den Hellig-Ands ledelse. Det var
mange predikende brødre og til-
reisende som var med og bar
frem det gode budskap. Det var
god stemming under hele stevnet.
Vennene var offervillige. Det
fremkom mange budskap i tun-
ger med tyding. Det er så un-
derbart når den enkelte er under

Andens inspirasjon, så det som
kommer frem er i overensstem-
melse med Bibelen. Jeg tror ven-
nene i Universitetsgtan 20 går
en god fremtid i møte. Det var
flere venner også fra andre leire,
om vi skal bruke det uttrykket.
Og jeg la merke til at når de for-
skjellige budskap kom frem enten
i tunger eller i vidnesbyrd var
vennene interesserte og fulgte
nøye med. Og det er morsomt å
se at vennene har så megen ak-
telse for hverandre, selv om vi
ikke helt kan være enige i alle
punkter, at vi da kan gi hveran-
der rum, ikke sant? En takk da
til alle venner i 20 og på gjensyn
senere om Herren vil og vi lever.
En takk til alle de andre som er
spredt på muren, til br. Nilsen
og Christoffersen i Drammen, og
alle de øvrige som jeg fikk hilse
på. La oss alle være tro i den
gjerning som Herren har satt oss
i. Vi skal høste såfremt vi ikke
går trett.

Eders br. i Herren
Johan O. Johnsen,
Slammestad.

Fra Mossterhamn.

Til «Misjons-Røsten».
Idet jeg vedlegger kr. 5.00 til
bedehuset i Balsfjord fikk jeg
lyst til å sende en liten hilsen
fra stedet her. Vi har hatt besøk
av brødrene Einar Knutsen og
Thv. Olsen som forkynte evange-
liet, og som Gud brukte til stor
velsignelse. Vi har hatt herlige
møter hvor Gud med sin And op-
vekket syndere og Guds barn
frydet sig for frelsen full og fri.
På kort tid er her således kom-
met mellom 20—30 stykker, ho-
vedsakelig ungdom, som har bøj-
et sig for korsets fot. Gud har
gjort et stort verk, og han som
har begynt har også lovet å full-
ende. Priset være hans navn.
Måtte Gud fremdeles oppvekke
syndere både her og på et hvert
sted, så at så mange som mulig
kan bli med på denne skute hvor
Jesus selv står til rors. Snart rin-
ger han for siste gang, derfor er
det om å gjøre å ha billetten i or-
den.

Med broderhilsen
R. Løkklingholm.

Fra Rossfjord.

Vår hoit elskede søster i Her-
ren, Petrine Eriksec. Rossfjord,
er for en tid tilbake flyttet hjem
til Gud.
Herren hadde gitt henne den
store plas her mede å ta imot
hans sendebud. Petrones legem-
lige krefter har i lang tid ikke
vært store, men alltid stod hun
dog til tjeneste når det gjaldt å
ta imot Herrens små. Det hun
gjorde, det gjorde hun for Her-
ren, derfor var det alltid godt å
være i hennes nærhet. Hun så
hen til Herren, og hun visste at
det hun gjorde mot noen av Her-
rens små, det gjorde hun for Her-
ren selv. Ja, lykkelige Petrine,
hun var lykkelig i sin gjerning,
tross trange kår og svakt legeme.
Hun så hen til Herren under all
sin gjerning. Gjør du det, kjære
leser? Da vil også du bli lykkelig.
Da spør du ikke efter takk fra
mennesker, heller ikke efter om
noen ser din møie. Undertegnede
har kanskje mer enn noen an-
nen nydt godt av søskene Erik-
sens gjestfrihet. Nu er altså sø-
steren flyttet. De ca. 6 uker hun
var syk var fulle av smerter til
legemet, men hun ventet med
fryd på forlorningsstunden. Og

H. H. Sønstebø,
Oterholt, Telemark.

Gunhild Johansen,
Sandefjord.

KONTINGENTEN

De som har betalt for 1931 vil få bladet tilsendt til 1. april 1932 og de som har betalt i halvår 1931 vil få det året ut. Da det mangler et nr. på at bladet har vært borte et halvt år skulde ikke abonnentene ha noget tap på dette. Nye abonnenter får bladet året ut for en krone. De som skylder for 1931 vil få bladet tilsendt for to kroner året ut. — Om de som skylder for bladet vil sende kontingenten snarest var det bra. Vi har utgifter som må betales og på grunn av stansen er vi kommet efter med inntektene.

Misjonsnytt fra den vide verden.

Forsts, fra 1. side

kom en bil kjørende. Herren i bilen stilte sig villig til å la Desmond kjøre føre hans bil og på denne måte kjøre i lyset av den fremmedes bil. Det var meget vanskelig, da veien er full av skarpe svinger, den er tillike smal og på mange steder med bratte stup. Men Herren holdt sin beskyttende hånd over dem og de kom frem i god behold.

gen gry da vi skal se alting klart. Guds sak går frem under alt. De hjerteligste hilserne i Kristus Jesus fra oss alle. Eders i nåden forbundne

br. og str. Desmond, Ranchi B. N. Y., India.

KINA

Fra str. og br. Gulbrandsen.

Kjære misjonsvenner. De beste ønsker om Guds fred.

Hjertelig takk for brev som vi har mottatt fra flere av eder. Takk for alle opmuntringer, venner, og all kjærlighet mot oss i arbeidet. Herren vil lønne enhver av eder.

Til Herrens pris kan vi si, at vi erfarer han er med i arbeidet her og på utstasjonene. På de fleste av utstasjonene har vi sett sjæle komme til Gud, og i en landsby i nærheten av en av disse har det rent vært en liten vekkelese, idet flere har bestemt sig for å følge Jesus, halleluja. Det er skjönt å få se sjæle ved korssets fot.

Vårt påskestevne var en tid med stor velsignelse, pris skje Gud. Kinesiske venner var kommet fra alle våre seks utstasjoner, så vi var en stor flokk samlet. Likeså hadde vi den glede å ha noen utenlandske venner i blant oss, brodr. Beruldsen og Bard, og Herren brukte disse venner til å utdele livets ord iblandt oss.

Påskedags formiddag hadde vi dåp og syv søstre og fem brødre blev døpt i vann — ialt 12. Under bønnemøtene var flere under Guds kraft, og en mottok sin åndsåp, ti han talte i tunger og priste Gud. Ja vårt håp og vår bønn er, at disse venner må i sannhet være opreist for å vandre med Kristus. Under brødbrytelsen vi hadde samme dag blev da disse venner ønsket velkommen inn i menigheten, sammen med to andre venner som er overflyttet hit. Og på kvelden var det et «brennende» vidnemøte. A, hvor det var herlig å høre de manges lovsang til vår Gud. Halleluja. Blandt de som er blitt frelst og døpt nu er en mor og

Det er et gammelt ordspåk som sier «smak og behag kan ikke diskuteres». Forleden søndag kom to av våre søndagsskolegutter springende inn i haven hvor vi samles. Strålende bar de hver sin rotte i hendene. Jeg spurte dem: «Hvad skal dere gjøre med rottene?» — De så litt overrasket ut over et slikt spørsmål og svarte: «Vi skal ha dem til middag». — Rotter er ansett som en fin rett blandt urstammene og de siterte timevis og holder vakt ved et rottehuil for å få en slik delikat middag.

Bed, elskede venner, at Herrens vilje må skje i ått som foretas. En gang skal vi forstå Guds ledelse med oss. Her ser vi kun stykkevis, men snart skal da

hennes sønn samt dennes hustru. Sønnen tror jeg også har mottatt sin åndsåp. Hvilken forandring i dette hjem. Sønnen var tidligere en opiumrøker og lei mot sin mor. Men efterat han hadde begynt å gå på våre møter og bestemt sig for å tro på Jesus, merket hans mor forskjellen, og spurte hvilken medisin han nu spiste, ti han var blitt så meget snildere. Han fortalte at han ikke hadde spist noen medisin, men hadde begynt å tro på Jesus. Og nu er da hele familien frelst, pris skje Gud. Venner, bed for denne familie; de heter Hwang. Tenk om han kunde bli en evangelist. Det er så skjönt å høre ham vidne om Jesus.

På en utstasjon ved navn Hwang-chwang er det en troende som vil gi et stykke jord til misjonsstasjon. Vi trenger da en 5 a 600 kroner til å bygge et lokale, og et par rum for en evangelist og litt for oss når vi er der. Hvem av vennene er det som vil gi oss dette? På denne utstasjon har det også vært flere opmuntringer i det siste. Venner, ta dette sted med i bønn og hjelp oss i denne store gjerning.

Hjerteligste hilsen til hver enkelt, og takk for alt I gjør for oss og Guds arbeide på disse trakter. Eders i Kristus forbundne

Chrissie og Parley Gulbrandsen.

Fra str. og br. Fjeld.

Kjære venner i Kristus Jesus. Herrens navn er et fast tårn, til det løper den retterfærdige og blir berget. Den rikes gods er hans faste stad og som en ubestrigelig mur i hans egen innbyggning. Ordsr. 18, 10-11.

Vil hermed få bringe vår hjerteligste takk for bladet som finner sin vei også ut her og er en meget velkommen gjest. Må du også for fremtiden bringe det gladede, enkle evangelium som er gitt oss i Guds ord, til velsignelse og hjelp for de mange som du møter på din vei, og ved din gjerning bidra til at der spredtes lys i mørke. Etikett-merkene faller, men Herrens ord står fast både i tid og evighet. All ære til Jesus som gjør oss delaktig i de delige sannheter ved troen på hans ord, og som skal fullkommes i herligheten når vi skal se ham som han er.

Også her i Pai Hsiang kan vi være blandt dem som priser Herren for hans velsignelse og hjelp i det svunne. Det har vært salig å kunne samles i Jesu dyrebare navn fremover, og særlig kjente vi de gamle sannheter som er nedskrevet i Johannes' 1. brev på ny blev levende for oss under de 8 dagers bibelklasse som vi var samlet til for en tid tilbake. Mange dyrebare sannheter kom frem som var oss alle til hjelp og velsignelse. Herren virket under disse dager ved sin gode Hellig And, så vi i sannhet kunde si: Herre, her er godt å være.

Vil ogå hermed bringe vår hjerteligste takk til alle som har hjulpet oss med midler så det har vært mulig for oss å gjøre Herrens gjerning iblandt det folk vi lever. Herren lønne eder rikelig igjen for alt.

Vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle. Deres Kari og Jens Fjeld, Pai Hsiang Hsien Hopei, N. China.

Herrens forunderlige veier.

I Det var i begynnelsen av februar 1930. I en liten hytte på Beringsrettd. Innsendt.

Det var i begynnelsen av februar 1930. I en liten hytte på Beringsrettd. Innsendt. Men nevnte da Gud har nok tanken arbeidet med oss særlig, for da mannen kommer inn for å se til sin syke venn, så sier hun omtrent så: «Om jeg dør, så skulde jeg ønske at Herren vil gi dig en ung, snild hustru igjen, som kunde —»

Det var visst forskjellig hun vilde ha sagt, men hun blev avbrutt av ektefellen med at hun slett ikke måtte tenke på å dø enda. Hadde ikke de to sammen holdt på i ukevis å tiege Gud om hennes helbredelse? Det var ikke tro å snakke om døden da. Dessuten folte han sig ikke verdig til noen «belønning» for den temmelig ufullkomne sykepleie han kunde yde sin kjære, da det jo var uvante ting for ham. Og endelig hadde han jo minst av alt ved de tidlige tenke på at en annen kvinne skulde ta hennes plass ved hans side i livet.

Få dager efter viste det sig dog at enden var nær. Og mens sjelen var iferd med å forlate det uttæredede legeme, lå den døendes mann på kne ved sengen og bad ut fra sitt innerste hjerte, men med klar, rølig tanke: «Herre, la nu din beste vilje styre med oss begjære, enten du vil utføre et mirakel ved å reise henne opp, eller du vil ta henne hjem». På øieblikke efter var det mørre legeme gjort stille for bestandig. Mens ånden svinget sig op til Gud. Det aller beste for henne i alle fall. —

Heltinnen som døde der ute på sin post var Laura Nyseter.

II.

Det er noen år tidligere. Scenen foregår på yttersiden av en stor øy oppe i Nord-Norge. Det er vemod og gråt i en familie; den forstfødte, en ung uerfaren jente holder på å si farvel til slekt og hjem for å ta ut i livet på egen hånd. Særlig er det svært å si farvel til bestemor, som nok aner at det er siste gang her på jord at hun ser den kjære. Det gjelder nemlig ikke bare en snartripp til nabobygden, eller byen, men helt til Oslo. Den unge kvinne skal nemlig på bibelskole der.

Efterat Gud hadde fått frelst henne hadde han også nedlagt i henne et kall til å gå ut med evangeliet. Bibelskolen i hovedstaden var snart over, men så var det ikke i livets skole. Efterhvert blev hun ved Andens ledelse fort over dalførene på Østlandet, og der fikk hun gjennomgå grundige kurs i den praktiske Herrens høiskole. Som for så mange av de vidner som Gud har utsendt, så måtte hun gå både gjennom tåredaler og op på offerhoie, ja måtte dø fra de kjæreste ting som en ung kvinne kan settes pris på. Men alabasterkrukken blev villig sønderbrutt for Mesteren, og så fikk også Kristus vinde skikkelse i henne og gjøre henne til et brukbart redskap for sig, hvorigjennem han kunde få fore mange sjæle inn til herlig frelse. Hennes navn er Esmeralda Tangstad fra Lofoten. Da det sist sommer behaget

Herren å hente sin berøvede, nedboiede tjener fra jordens ender (Es. 41, 9), var en av de første han møtte på stasjonen i sin hjembygd sin søsterdatter i følge med for omaltede evangelistoster. Ettersom tiden gikk, berynte det å demre for ham, at hun var nettopp den av Herren utsatte, som skulle bringe det med sine egne belegg, sitt liv i hedningland. Efterhvert blev det stadfestet at det var en naturlig åndens sammensmeltning mellom dem. Og da søstern i sammenheng tenker å besøke sitt barndomshjem i Lofoten, så vil hun ha byttet bort sitt pikenavn, idet hun vil ha inngått livsforbindelse med Gustav Nyseter, for å utfylle den tomme plass ved hans side efter henne som han måtte begrave på Diomedé.

BØKER

Dyrets merke. — Et alvorlig ord til vår tid. I en liten brosjyre på 16 sider finner vi utredet et interessant foredrag av Nathan Cohen Bekkin, U. S. A., oversatt av red. Lyder Engb, Oslo. Foredragsholderen er mer enn dristig i sin påstand når det gjelder å utpeke antikrist. Denne mener han er den jesuitiske general Ledochowski. Som en forløper for denne ævnes Mussolini. Dyrets merke finner foredragsholderen igjen i fascist-merket. Hvorom alting er: Brosjyren er interessant i sin utredning. Den er å få kjøpt ved henvendelse til De Gamle Stiers forlag.

«Fra Botsfengslet til prekestolen»

er titelen på en virkelighetsskildring, utgitt av Korssets Seiers forlag, Oslo. Alene titelen er nok til at man med interesse tar fatt på boken. Og det blir en underlig ferd i felgeskap med forfatteren, Netti N. Pedersen. Fra barndommen følger vi ham gjennom livets mange, halsle tilskikkelser. Vi føres over på livets skyggeside og får innblikk i det liv som leves i lastens huller, hvor individene, bundne av syntens jergrepp, utkjemper sin kamp for tilværelsen. Vi kaster også et blikk gjennom gittervinduene i Botsfengslet, hvor forfatteren flere ganger blev satt inn for å sone sin brode. —

Men «hvor synden er stod er nåden enda større». Denne sannhet fikk også vår kjære broder erfare. Og under nådens varme sølskniser vi ham fostret frem til et redskap i Herrens tjeneste.

Boken er godt skrevet. Man føler under lesningen at forfatterens hensikt er oppnådd, nemlig å forherlige Herrens navn. Boken er på 80 sider. Pris: Hefte kr. 1,20, innbundet 1,70.

Arne J. Larsen.

Klassekamp — Samfundet i Guds ords lys

heter en liten brosjyre av en fr. fagforbunds tillitsmann, Alfred Watvik, som er utkommet på eget forlag. Den fåes kjøpt i Lutherske stiftelsens bokhandel, Oslo. Forfatteren påpeker den fare vi som troende går imot på grunn av klassekampen som mer og mer griper om sig i alle samfundslag. Brosjyren er verd å lese og overveie. — Prisen er 50 ore.

GUDS MEDARBEIDER

Burde det ikke være en glede dette at Gud vil ha oss som sine medarbeidere? Kan Gud regne med dig? Eller må han overlate til andre, hvad du skulde ha for retten til å utføre? Da går du glipp av en verdifull velsignelse. Vis i gjerning og hjertelig at du vil arbeide med Gud.

Glommens trykkeri, Sarpsborg